

Arrest

nr. 94 729 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Kachari, een gehucht van het dorp Char Bagh uit het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman afkomstig te zijn. U bent minderjarig. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Op een avond toen iedereen van uw familie aan het slapen was werd er aan uw huis geklopt. Toen u de deur opende kwamen er zes talibanleden binnen die hun wapens wilden verbergen voor de Amerikanen in het huis van uw familie. Uw familie hielp hen de wapens te verbergen en werd door de taliban opgelegd hierover te zwijgen. Na twee dagen kwamen de taliban hun wapens ophalen. De volgende dag werd uw vader echter door de taliban gekidnapt toen hij naar de moskee ging voor het ochtendgebed. Uw familie was niet op de hoogte waar hij zich bevond. Na twee dagen werd uw vader vrijgelaten. Hij was gewond en liep moeilijk. De taliban

beschuldigden hem ervan de autoriteiten gewaarschuwd te hebben omdat de drie talibanleden die de wapens waren komen ophalen gearresteerd waren. De talibancommandant stelde als voorwaarde voor de vrijlating van uw vader dat hij zijn drie zoons zou overleveren aan de taliban opdat die hen konden vervoegen. Vanwege zijn belofte dit te doen werd uw vader vrijgelaten. Uw vader organiseerde met uw oom uw vertrek uit Afghanistan. U vertrok rond het einde van de maand jauza verleden jaar (21 mei – 20 juni 2011). Uw oom vergezelde u naar Jalalabad. Via Jalalabad ging u naar Pakistan en vervolgens naar Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België waar u zich op 3 november 2011 aanmeldde bij de bevoegde asielinstanties en een asielaanvraag indiende. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest.

U legt geen documenten voor die uw asielrelaas ondersteunen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw vertrek naar België in het dorp Kachari, een gehucht van het dorp Char Bagh gelegen in het district Qarghayi gewoond heeft. Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor aangaande uw afkomst en/of identiteit. WAlsook dienen er ernstige vragen te worden gesteld aangaande uw kennis omtrent de gebeurtenissen in uw streek. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er overstromingen waren in uw dorp of regio stelt u dat die er misschien in het verleden wel waren, maar dat er geen overstroming was in uw dorp voor zover u zich kan herinneren (cgvs p.13). Dit is hoogst opmerkelijk gezien uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt dat er in 2007 een overstroming was in het district Qarghayi met aanzienlijke schade aan huizen en akkers, waarbij het dorp Charbagh één van de twee ergst getroffen dorpen was. Het is weinig aannemelijk dat u, die beweert de zoon te zijn van een landbouwer uit een gehucht vlakbij Charbagh en daar uw hele leven zou hebben gewoond,, dit niet zou weten te herinneren.

Op de vraag of u zich reconstructieprojecten herinnert die in uw dorp of in de buurt van uw dorp gebouwd werden, waar bij verduidelijkt werd dat er onder meer wegen, scholen, bruggen en klinieken bedoeld worden stelt u zich niets te herinneren. Over de wegen stelt u dat deze niet geasfalteerd zijn, maar dat de overheid er wat zand op gooide (cgvs p.13). Ook deze verklaringen roepen vragen op over uw beweerde verblijf in het dorp Charbagh. In juli 2009 werd immers begonnen met de aanleg van een weg in de regio van Mufti Qala, een omliggende dorp van Charbagh. Dit project maakte deel uit van een breder plan om in de twee daaropvolgende jaren alle dorpen in de provincie met wegen te verbinden. In de herfst van 2010 werd dan de weg in uw dorp heraangelegd. Het gaat hier om een kiezelweg van meer dan 2 kilometer lang die de bazaar van uw dorp met een naburige bazaar verbindt, waarbij langs één kant van de weg een gemetselde muur gebouwd werd. Daarnaast blijkt uit de ter beschikking zijnde informatie dat er in uw dorp eveneens werd gewerkt aan een deel van de geasfalteerde noordelijke ringweg in Laghman, waarbij op eind september 2010 de weg in uw dorp geëffend en verbreed werd, zodat u ook dit niet kon zijn ontgaan. Even later wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u zich geen reconstructieprojecten herinnert en daarbij ook het voorbeeld van kanalen gegeven wordt stelt u dat u zich niets herinnert. Nochtans blijkt dat in 2006 er een renovatieproject was voor de kanalen in Charbagh en dat in 2008 het 16 kilometer lange Nahr-i-Karim kanaal in Qarghayi gerenoveerd werd waardoor ook land in Charbagh geïrrigeerd werd.

Gevraagd of u zich talibangerelateerde incidenten herinnert uit uw dorp vertelt u over een Amerikaanse NGO die in uw dorp werd aangevallen door de taliban, een veiligheidsagent die werd gedood bij een zelfmoordaanslag in het dorp Mandrawaro en een incident waarbij Qaribullah, hoofd van de veiligheid van het district en Gulam Ghawas werd gedood (cgvs p.9). Het is opmerkelijk dat u slechts één incident kunt aanhalen dat in uw dorp plaats zou hebben gevonden. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt dat er de laatste jaren meerdere incidenten plaats hadden in uw dorp. Zo werd er in oktober 2004 een bomaanslag gepleegd op de Charbagh meisjesschool. Deze aanslag dateert weliswaar van acht jaar geleden maar gezien het doel van de aanslag en de impact die dit heeft op de dorpsbewoners, maar vooral op de kinderen die daar school liepen, uw leeftijdsgenoten, is het opmerkelijk dat u hierover niets vertelt. Meer recent, in april 2008 stierven twee arbeiders van een bouwbedrijf bij een bomexplosie in uw dorp en in oktober 2010 was er een aanslag met een bermnbom op een wagen van een bouwbedrijf, eveneens in uw dorp. Maar als het Commissariaat-generaal u expliciet vraagt of u zich bomaanslagen herinnert in uw dorp of in de buurt van uw dorp stelt u dat u zich enkel de aanslag op de NGO herinnert. Wanneer het Commissariaat-generaal u ten slotte de vraag stelt of u zich talibanactiviteiten herinnert van het laatste jaar voor uw vertrek verwijst u naar de een incident in het naburig dorp Kaz Aziz Khan waarbij

Azizu Babar Khail, de veiligheidscommandant voor Qarghayi werd gedood (cgvs p.14). Nochtans werden er in februari 2011, amper enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, in de buurt van uw dorp Charbagh nog vier talibanleden gedood die brennbommen aan het plaatsen waren. Het is bijzonder opmerkelijk dat u wel veiligheidsincidenten vermeldt die zich in andere dorpen van uw district zouden hebben voorgedaan, terwijl u de talrijke veiligheidsincidenten uit uw eigen dorp niet weet te vertellen. Temeer omdat u tijdens het gehoor zelf aangaf dat u niet veel buiten het Charbagh gebied kwam (cgvs p.10). Dit doet vermoeden dat de kennis die u over de veiligheidsincidenten in uw district heeft niet authentiek, maar ingestudeerd is.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in die regio van Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de elementen van het begrip vluchteling zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker probeert met de hulp van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis België zijn ouders te lokaliseren om een begin van bewijs inzake zijn identiteit te kunnen voorleggen. Wat betreft de kennis van verzoeker omtrent gebeurtenissen in zijn streek, stelt hij dat de vragen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aangepast waren aan de leefwereld van een ongeschoold kind van zestien jaar. Zo kan het niet van een jongen van zestien jaar verwacht worden dat hij zich spontaan feiten herinnert waarvoor hij geen enkele interesse heeft en die vijf of acht jaar geleden plaatsvonden. Verzoeker heeft wel degelijk talrijke vragen kunnen beantwoorden over zijn dagelijks leven, zoals over de imam van zijn dorp, de scholen, de dorpen die zich in de buurt bevinden en de landbouwactiviteiten van zijn vader. Verzoeker kon ook duidelijk de twee wegen uitleggen om van zijn dorp naar Jalalabad te gaan. Verzoeker stelt dat dit geen kennis is die een ongeschoolde zestienjarige jongen zomaar van buiten kan leren, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de afkomst van een ongeschoolde zestienjarige jongen na te gaan, vragen had kunnen stellen over lokale tv-programma's, voetbal of cricket. Dergelijke vragen zouden pertinent zijn dan vragen over bijvoorbeeld constructiewerken. Wat betreft zijn kennis over constructiewerken wordt opgemerkt dat vele tieners dergelijke werken niet registreren en er niet bij stilstaan waarvan wegen zijn gemaakt. Op basis van het gebrek aan kennis van verzoeker over wegenwerken kan niet geconcludeerd worden dat hij niet afkomstig is uit Lagham. Met betrekking tot de vraag over het reconstructieproject van de kanalen merkt verzoeker op dat de vraagstelling hieromtrent zeer vaag was, aangezien er niet specifiek naar dit project werd gevraagd, maar slechts of verzoeker zich iets herinnerde over scholen, klinieken of kanalen. Dergelijke manier van vraagstelling is uiteraard gemakkelijk om twijfel te doen zaaien. Wat betreft zijn kennis omtrent incidenten met de taliban heeft verzoeker drie recente incidenten vermeld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het echter vreemd dat verzoeker naliët een bomaanslag van oktober 2004 te vermelden. Verzoeker was toen slechts acht jaar oud en de vraag luidde of er talibanactiviteit in zijn dorp is. Er kan van hem dan ook niet verwacht worden dat hij een incident van acht jaar voordien als antwoord geeft. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wilde dat verzoeker verder in de tijd terug ging, dan had hij de vraag duidelijker kunnen stellen. Verzoeker vraagt de vluchtelingenstatus aan omdat hij opgeëist werd door de taliban, nadat zijn vader ontvoerd werd door de taliban, die hem ervan beschuldigden verantwoordelijk te zijn voor de arrestatie van drie talibanstrijders, en hem als voorwaarde voor zijn vrijlating lieten beloven om zijn zonen aan hen over te leveren. Aangezien verzoeker en zijn vader weigerden deze belofte na te komen, loopt verzoeker het risico gedwongen gerekruteerd te worden of gedood te worden door de taliban. Verzoeker had bijgevolg geen keuze om Afghanistan te verlaten. Verzoeker kan bovendien geen bescherming van zijn land van herkomst invoeren. De autoriteiten in Afghanistan hebben geen controle over de taliban en zijn, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie in het land, niet in de mogelijkheid bescherming te bieden aan individuen tegen de taliban. Bovendien zijn wraak- en vergeldingsacties diep ingeworteld in de Afghaanse cultuur en worden misdaden ten gevolge van deze acties zelden tot nooit vervolgd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman in Afghanistan. Afghansen afkomstig uit de provincie Laghman krijgen de subsidiaire beschermingsstatus in België.

2.2. Per brief van 10 oktober 2012 bezorgt verzoeker de Raad volgende stukken: een taskara waarmee verzoeker zijn identiteit wenst te bewijzen, een brief van de dorpschoude die de afkomst van verzoeker bevestigen en de brief van de post waarmee verzoeker deze documenten uit Afghanistan ontvangen heeft.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kennis aangaande recente gebeurtenissen in het dorp Kachari, een gehucht van het dorp Charbagh in het district Qarghayi van de provincie Laghman, waaruit hij beweert afkomstig te zijn, erg beperkt is.

Zo kon verzoeker zich geen overstromingen herinneren (stuk 4, gehoorverslag, p. 13), hoewel er volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, in 2007 een zware overstroming was in zijn district Qarghayi met aanzienlijke schade aan huizen, akkers en gewassen en waarbij het dorp Charbagh één van de twee zwaarst getroffen dorpen was. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die beweert een zoon van een landbouwer te zijn en heel zijn leven in Charbagh te hebben gewoond (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 10; stuk 11, verklaring), zich dit niet kan herinneren. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij zich iets omtrent een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in zijn dorp met een rechtstreekse invloed op de landbouwactiviteit kan herinneren, ongeacht het feit dat deze overstroming vijf jaar geleden plaatsvond en hij nog zeer jong was.

Verzoeker kan zich evenmin de grondige wegenwerken, die volgens de informatie van het administratief dossier in en rond zijn dorp werden uitgevoerd, herinneren doch stelt desbetreffend louter dat de wegen in zijn dorp niet geasfalteerd zijn en dat de overheid er slechts wat zand overgooide (gehoorverslag CGVS 12/06/2012, p. 13). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier werd in de herfst van 2010 een kiezelweg van meer dan 2 kilometer aangelegd in het dorp. Er werd eveneens gewerkt aan een deel van de geasfalteerde noordelijke ringweg in Laghman, waarbij in september 2010 de weg in verzoekers dorp geëffend en verbreed werd. Het is opnieuw niet aannemelijk dat deze werken volledig aan verzoeker voorbij zijn gegaan indien hij werkelijk tot aan zijn vertrek in Charbagh verbleef. De stelling dat tieners niet registreren of er ergens werken worden gedaan en er niet bij stilstaan waarvan wegen worden gemaakt, is dan ook niet bij machte om voormelde vaststelling te verschonen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich slechts één incident *in zijn dorp* met de taliban van 3 jaar geleden kan herinneren (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 14, 15) niettegenstaande uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er de laatste jaren meermaals incidenten met de taliban plaatsvonden, zoals bomaanslagen in 2008 en 2010 en de dood van vier talibanleden die bommen aan het plaatsen waren in februari 2011. Er kan echter worden verwacht dat verzoeker meer concrete informatie zou kunnen verschaffen aangaande de veiligheidssituatie in zijn dorp Charbagh gelet op de impact ervan op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich - buiten één incident met de taliban van 3 jaar geleden - desbetreffend niets kan herinneren. Het feit dat verzoeker wel veiligheidsincidenten kon vermelden die elders in zijn district plaatsvonden, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker erop wijst dat hij talrijke vragen over zijn dagelijks leven heeft kunnen beantwoorden, zoals over de imam van zijn dorp, de scholen, de dorpen die zich in de buurt bevinden en de landbouwactiviteiten van zijn vader, wordt opgemerkt dat deze kennis geen afbreuk doet aan voormelde fundamentele onwetendheden. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn ongeschooldheid ter verschoning van deze onwetendheden, merkt de Raad op dat kennis omtrent gebeurtenissen in het dagelijks leven geen scholing vereist.

2.4. Wat de door verzoeker per brief neergelegde documenten betreft, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker neergelegde taskara en brief van zijn dorpschoufden omtrent zijn afkomst hebben dan ook geen enkele bewijswaarde.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit het gehucht Kachari van het dorp Charbagh, in het district Qarghayi van de provincie Laghman niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan, doch moet hij enig verband met zijn persoon

aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). De argumentatie dat tot op heden aan de inwoners van de provincie Laghman de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in België is gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF